

48. Z PRACHU HVĚZD

Anonym

Běhám, nevím kudy,
běhám, nevím kam
nevím kudy kam
se vydat mám.

Na peřejích mořských vln
se vznášet,
za zpěvu větru
mít sůl ve vlasech.

Přes hory přes kopce do nebeských sfér
nadechnout se,
zabořit se do cukrové vaty
od hlavy až po paty.

Přeskočit hlubinné příkopy,
podlézt horské vrcholy
pak zase dát se do kupy
na rukou mozoly)

Kolik takových lidí na světě běhá?
Nevědouc kudy, nevědouc kam.

Co za masku si ráno nasadí,
přec nitro jejich tak nádherné a spleťité,
že škoda jejich,

škoda je jich.

Slunce v žilách proudí,
paprsky ven se derou,
na povrch
za tou nádherou, kterou nemůžeš do smrti dusit a přehlížet.

Kapky dopadající na kůži,
měsíční svit osvětlující to, co
schovávat se netouží
a slunce svit hladící tvé řasy.

Krása je prý subjektivní,
avšak život je to nejkrásnější.
bez něho bychom nemohli krásu ani hodnotit.

- z prachu hvězd